

Daniels bok – nummer etthundrafjorton

Den sista generationen: Avslöjandet av Hesekiels profetiska uppfyllelse och beseglingen av de 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Det släkte som bevittnade den tredje veens ankomst den 11 september 2001 är det sista släktet i jordens historia. Det avsnitt i Hesekiel som bekräftar denna sanning uppfattades av milleriterna som direkt förbundet med liknelsen om de tio jungfrurna, och därför med Habackuk kapitel två. I den historien förebildade synen i Habackuk kapitel två, som ”inte längre skulle dröja” och som uppfylldes den 22 oktober 1844, den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna. Men Hesekiels förutsägelse om synen som inte längre skulle uppskjutas uppfylls fullkomligt i historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken började med den tredje veens ankomst den 11 september 2001.

Och Herrens ord kom till mig och sade: Du människobarn, vad är det för talesätt ni har i Israels land, när ni säger: Dagarna förlängs, och varje syn slår fel? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall göra slut på detta talesätt, och de skall inte mer bruka det som ett talesätt i Israel; utan säg till dem: Dagarna är nära, och varje syns fullbordan. Ty det skall inte mer finnas någon fåfäng syn eller smickrande spådom inom Israels hus. Ty jag är Herren: Jag skall tala, och det ord som jag talar skall gå i uppfyllelse; det skall inte mer fördröjas. Ty i era dagar, ni upproriska hus, skall jag tala ordet och fullborda det, säger Herren Gud. Och Herrens ord kom åter till mig och sade: Du människobarn, se, de av Israels hus säger: Synen som han ser gäller många dagar framåt, och han profeterar om tider som är långt borta. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Inget av mina ord skall längre fördröjas, utan det ord som jag har talat skall ske, säger Herren Gud. Hesekiel 12:21–28.

Alla profeterna talar om de sista dagarna, och den ”fåfängliga synen” och den ”smickrande spådomen” ”inom Israels hus” är det förfalskade sena regnet, ett budskap om ”fred och trygghet”, som hävdar att ”den syn han ser gäller många dagar härefter, och han profeterar om tider som ligger långt borta”. Detta är Habackuks ”tvist”, ty de som frambär den ”fåfängliga synen” argumenterar mot ”den syn han ser”. De påstår att ”den syn han ser gäller många dagar härefter, och han profeterar om tider som ligger långt borta”. Budbärarna av budskapet om fred och trygghet säger: ”dagarna dröjer, och alla syner slår fel”; han förutsade ju trots allt den 18 juli 2020, gjorde han inte? Budbärarna av den ”fåfängliga synen” identifieras också av Hesekiel i kapitlets två första verser.

Herrens ord kom också till mig; han sade: Du människobarn, du bor mitt i ett upproriskt hus, som har ögon att se med men inte ser, som har öron att höra med men inte hör; ty de är ett upproriskt hus. Hesekiel 12:1, 2.

Profeterna är alla överens med varandra, och alla talar om de sista dagarna, och när Kristus i berättelsen om sin tjänst tilltalade de ordklyvande judarna, citerade Han Jesaja för att identifiera de

ordklyvande judar som då höll på att skiljas från Gud, såsom sådana som hade ögon att se men ändå inte såg, och öron att höra men ändå inte hörde. Nu liksom då tilltalar Hesekiel den laodiceiska adventismens hånfulla män, vår tids ordklyvande judar, som framlägger ett budskap om frid och trygghet i motsättning till den sena regnets budskap. Jesus styrdes av de regler som Han hade insatt i sitt Ord, så Hans förutsägelser riktar sig också till de sista dagarna, mer specifikt än till de dagar då Han tilltalade de ordklyvande judarna.

Därför talar jag till dem i liknelser: ty fastän de ser, ser de inte; och fastän de hör, hör de inte, och inte heller förstår de. Och på dem uppfylls Esaias profetia, som säger: Med hörande skall ni höra, men inte förstå; och med seende skall ni se, men inte uppfatta. Ty detta folks hjärta har blivit förhärdad, och deras öron hör illa, och sina ögon har de slutit, så att de aldrig skall se med sina ögon och höra med sina öron och förstå med sitt hjärta och omvända sig, så att jag skulle hela dem. Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och få höra det som ni hör, men har inte hört det. Matteus 13:13–17.

Fenomenet med ett folk som hör men ändå inte hör, och ser men ändå inte ser, är kännetecknet på ett tidigare Guds folk som håller på att gås förbi. Detta profetiska fenomen är en uppfyllelse av Jesajas profetia om en sådan situation. Liksom alla profeter talar Jesaja, tillsammans med Kristus, om de sista dagarna.

Det år då kung Ussia dog såg jag Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och hans släp fyllde templet. Serafer stod ovanför honom; var och en hade sex vingar: med två betäckte han sitt ansikte, med två betäckte han sina fötter, och med två flög han. Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Och dörrposterna skakade av rösten från honom som ropade, och huset fylldes med rök. Då sade jag: Ve mig, jag förgås! Ty jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot. Då flög en av seraferna till mig, och i sin hand hade han ett glödande kol, som han med en tång hade tagit från altaret. Och han rörde vid min mun med det och sade: Se, detta har rört vid dina läppar; så är din missgärning borttagen och din synd försonad. Och jag hörde Herrens röst säga: Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss? Då sade jag: Se, här är jag, sänd mig. Och han sade: Gå och säg till detta folk: Hör alltjämt, men förstå inte; se alltjämt, men fatta inte. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron tillslutna och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och inte hör med sina öron och inte förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir botade. Jesaja 6:1–10.

Jesaja, Hesekiel och Kristus representerar alla dem som blir förseglade i de sista dagarna, under det sena regnet, när det sanna och det falska budskapet om det sena regnet debatteras, till uppfyllelse av Habackuk kapitel två. Enligt Jesus är de rättfärdiga, i den tidsperiod då detta uppfylls, sådana som ”ser” liknelserna, vilket är en symbol för profetia. De ”visa” förstår det profetiska budskapet om det sena regnet, men de som representeras av de hårklyvande judarna ser inte och hör inte, och enligt Hesekiel framför de ett budskap om fred och trygghet och hävdar att förutsägelsernas uppfyllelse ligger långt fram i framtiden. De förnekar inte förutsägelserna; de hårklyvande judarna gav ett skenbart erkännande åt förutsägelsen om den kommande Messias; men de förlade helt

enkelt händelsen till en avlägsen framtid. Ändå uttalade Jesus en välsignelse över dem som skulle ”se” sin tids profetiska budskap.

På Kristi tid var det budskapet som anlände vid Hans dop, när den Helige Ande sänkte sig ned. Den Helige Andes nedstigande vid Hans dop förebildade nedstigandet av ängeln i Uppenbarelseboken tio den 11 augusti 1840. Den gudomliga nedstigningen i vardera historien markerade ankomsten av den närvarande sanningens budskap för den tidsåldern; för Jesus var det budskapet om Hans död och uppståndelse, såsom detta framställdes genom Hans dop. För milleriterna var det budskapet om islam i det första och det andra ve-ropet, vilket bekräftade tidprofetians prövande budskap. Båda dessa historier överensstämmer med ankomsten av det sena regnets prövande budskap den 11 september 2001. Det är därför som syster White återger följande:

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu framläggas med kraft, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå till alla församlingarna.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte fått se det, och få höra det som ni hör, men har inte fått höra det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som blev sett år 1843 och 1844.

”Budskapet gavs. Och det bör inte dröja med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; det avslutande verket måste utföras. Ett stort verk kommer att fullbordas på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges enligt Guds förordnande, och det kommer att svälla till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin lott för att avlägga sitt vittnesbörd.

”Våra församlingars uppmärksamhet måste väckas. Vi står på gränsen till den största händelsen i världens historia, och Satan får inte ha makt över Guds folk och få dem att sova. Påvedömet kommer att framträda i sin makt. Alla måste nu vakna upp och rannsaka Skrifterna, ty Gud kommer att låta sina trogna få veta vad som skall ske i den sista tiden. Herrens ord skall komma till hans folk i kraft....”

”Detta är vad som har framställts för mig — att vi sover och inte känner tiden för vår besökelse. Men om vi ödmjukar oss inför Gud och söker Honom av hela hjärtat, skall Han låta sig finnas av oss.” Manuscript Releases, volym 21, 436–438.

Det budskap som har förebildats genom den närvarande sanningens budskap om Messias i Kristi historia, och den närvarande sanningens budskap från 1840 till 1844, pekar fram mot de sista dagarna då milleritbudskapet upprepas. De som i de historier som framställs representeras som oförmögna att ”se och höra” ”känner inte tiden för sin besökelse.” När Jesaja framlägger den första hänvisningen till budbärarna för den förfälskade budskapet om det sena regnet, vilka ser men ändå inte ser, anger han tiden då denna period börjar, den period om vilken syster White sade: ”ett av Gud bestämt budskap som skall svälla till ett högt rop.” ”Av Gud bestämt” betecknar en bestämd tid då budskapet skulle anlända, och i vers tre i Jesajas sjätte kapitel anger Jesaja den tiden med precision.

Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Jesaja 6:3.

Syster White fastslår att när änglarna ropar till varandra: ”Helig, helig, helig” i det avsnitt där Jesaja framställer dem som har ögon och ser, men inte ser, uppfylls detta den 11 september 2001.

”När de [änglarna] ser framtiden, då hela jorden skall bli uppfylld av hans härlighet, ljuder den triumferande lovsången som ett eko från den ene till den andre i melodisk sång: ’Helig, helig, helig är Herren Sebaot.’ De är fullkomligt tillfredsställda med att förhärliga Gud; och i hans närvaro, under hans bifalls leende, önskar de ingenting mer. Genom att bära hans avbild, utföra hans tjänst och tillbe honom når deras högsta strävan sin fulla uppfyllelse.” Review and Herald, 22 december 1896.

Den 11 september 2001 började förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och det sena regnet började falla såsom ett stilla dugg, och Habackuks strid började, medan liknelsen om de tio jungfrurna upprepades. Vid den tidpunkten nådde Hesekiels profetia sin fullkomliga uppfyllelse. Det profetiska Ordet skall inte längre fördröjas, och den generation som bevittnade den 11 september 2001 är planeten jordens sista generation, ty synen vid adventismens slut tillkännager nådatidens avslutning vid Kristi återkomst. Ett andra vittne till detta faktum finns i Lukasevangeliet, kapitel tjuogoett.

Sannerligen säger jag er: Detta släkte skall inte förgå, förrän allt har fullbordats. Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå. Lukas 21:32, 33.

I Lukasevangeliet, kapitel tjuogoett, identifierar Jesus den sista generationen i jordens historia. Han har just gett en översikt över en fortskridande historia från Jerusalems förstörelse år 70, hela vägen fram till milleritrörelsens historia. Därefter lämnar han den berättelse där han direkt identifierar den profetiska historien och framlägger en liknelse som helt enkelt upprepar och vidareutvecklar den profetiska historia han framställde. Därigenom gav han två inre vittnesbörd om samma berättelse, och han avslutade med att identifiera att den ”generation” som bevittnade dessa händelser skulle leva fram till hans återkomst, och identifierade därmed genom sammanhanget den generation som representeras av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen gäller den sista generationen, och de smakar inte döden, trots att de lever i den tid då himmel och jord förgår.

Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv om natten; på den dagen skall himlarna förgås med ett väldigt dån, och elementen upplösas av brännande hetta, och jorden och de verk som är på den skall brännas upp. Då nu allt detta skall upplösas, hurudana bör ni då inte vara i all helig vandel och gudsfruktan, medan ni väntar på och påskyndar Guds dags ankomst, på vilken himlarna, satta i brand, skall upplösas, och elementen smälta av brännande hetta? 2 Petrus 3:10–12.

Kristi andra ankomst framställdes vid Kristi förklaring.

”Mose på förklaringsberget var ett vittne om Kristi seger över synd och död. Han representerade dem som skall komma fram ur graven vid de rättfärdigas uppståndelse. Elia,

som hade blivit upptagen till himlen utan att se döden, representerade dem som skall vara levande på jorden vid Kristi andra ankomst och som skall "förvandlas, i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunen", då "detta dödliga måste ikläda sig odödlighet" och "detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet". 1 Korintherbrevet 15:51–53. Jesus var klädd i himlens ljus, sådan han skall visa sig när han kommer "för andra gången, utan synd, till frälsning". Ty han skall komma "i sin Faders härlighet med de heliga änglarna". Hebreerbrevet 9:28; Markus 8:38. Frälsarens löfte till lärjungarna blev nu uppfyllt. På berget framställdes det kommande härlighetens rike i miniatyr,—Kristus konungen, Mose som representant för de uppståndna heliga och Elia för de förvandlade." Messias, s. 421.

Elia, som inte dör, representerar de etthundrafyrtiofyra tusen som inte dör, och Mose representerar dem som dör. I de sista dagarna representeras dessa två grupper i Uppenbarelsboken kapitel sju som de etthundrafyrtiofyra tusen och den stora skaran. När det femte inseglet öppnas i Uppenbarelsboken kapitel sex, ges vita kläder åt dem som mördades av påvedömet under mörka medeltiden.

"Och när han öppnade det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de höll fast vid; och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, Herre, du Helige och Sanne, dröjer du med att döma och hämnas vårt blod på dem som bor på jorden? Och åt var och en av dem gavs vita kläder [De förklarades rena och heliga]; och det sades till dem, att de ännu en liten tid skulle vila, tills också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas såsom de hade blivit dödade, hade blivit fulltaliga" [Uppenbarelsboken 6:9–11]. Här framställdes för Johannes scener som inte var en verklighet då, utan sådant som skulle äga rum under en tidsperiod i framtiden." Manuscript Releases, volym 20, 197.

Martyrerna frågar när Gud skall hämnas deras mord. En martyr hade Jesu tro innan han blev mördad, ty det var just uppenbarelsen av denna tro som föranledde påvedömet att mörda honom. Vita kläder representerar Kristi rättfärdighet, men de vita kläder som gavs åt dessa själar som hade blivit mördade gavs åt dem efter deras martyrdöd. Kläderna är en symbol för martyrskapet, inte enbart för Kristi rättfärdighet. En martyr har Kristi rättfärdighets klädnad innan han mördas. Den stora skaran i Uppenbarelsboken sju får vita kläder och representerar därmed dem som dör under det kommande söndagslagens blodbad. Således representeras de etthundrafyrtiofyra tusen av Elia, och de trogna som dör i Herren av Mose på förklaringsberget.

De etthundrafyrtiofyra tusen är den generation som inte dör, och de är den generation som Kristus syftar på, som är vid liv när himmel och jord förgår i Lukasevangeliet kapitel tjugoett.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"Abels mord var det första exemplet på den fiendskap som Gud hade förklarat skulle råda mellan ormen och kvinnans säd — mellan Satan och hans undersåtar samt Kristus och Hans efterföljare. Genom människans synd hade Satan vunnit herravälde över människosläktet, men Kristus skulle göra det möjligt för dem att kasta av sig hans ok. Var gång en själ genom tro på Guds Lamm avsäger sig syndens tjänst, upptänds Satans vrede. Abels heliga liv vittnade mot Satans påstående att det är omöjligt för människan att hålla Guds lag. När Kain, driven av den

ondes ande, såg att han inte kunde behärska Abel, blev han så uppfylld av vrede att han berövade honom livet. Och varhelst det finns några som vill träda upp till försvar för rättfärdigheten i Guds lag, kommer samma ande att uppenbara sig mot dem. Det är den ande som genom alla tidsåldrar har rest bålet och tänt elden för Kristi lärjungar. Men de grymheter som hopas över Jesu efterföljare anstiftas av Satan och hans härskaror, därför att de inte kan tvinga honom att underkasta sig deras välde. Det är en besegrad fiendes raseri. Varje Jesu martyr har dött som en segrare. Profeten säger: ”De övervann honom [’den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan’] genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord; de älskade inte sitt liv intill döden.” Uppenbarelséboken 12:11, 9.” Patriarker och profeter, 77.